

[Alsing Andersen.]

at en sådan pagt ikke kan indgås på bekostning af den vestlige verdens sikkerhed.

Jeg beklager, sammen med den højtærede udenrigsminister, at Berlinkonferencen synes at ende, uden at der er gjort virkelige fremskridt med hensyn til en øget afspænding i verden. Jeg håber imidlertid, med den højtærede minister, at den kontakt, man i alt fald har været i, ikke dermed bliver fuldstændig afbrudt, at den fortsættes, og at den udnyttes med god vilje, således at der under senere forhandlinger kan nås frem til et resultat.

I mellemtiden må det være Danmarks opgave at støtte alle sådanne bestræbelser, samtidig med at vi støtter alle bestræbelser for et positivt samarbejde mellem alle nationer gennem de eksisterende internationale organer — således som den højtærede minister nævnte det: Nordisk Råd, Europarådet og sidst, men ikke mindst, De Forenede Nationer. Jeg tillader mig i denne forbindelse også at nævne en organisation, der ganske vist ikke er en officiel statsorganisation, men alligevel spiller en rolle, nemlig Den interparlamentariske Union, hvoraf de fleste af dette høje tings medlemmer er medlem, og som i alt fald, ikke mindst efter den sidste verdenskrig, spiller en meget stor rolle som det eneste forum, hvor parlamentsmedlemmer fra alle lande kan mødes i en fri meningsudveksling.

Jeg har indtryk af, at der, når talen er om det internationale samarbejde gennem disse organer, i befolkningen ofte er en vis skuffelse at spore. Man synes, der ofte diskuteres for meget og handles og besluttet for lidt. Vi nordiske repræsentanter, der deltager i disse forhandlinger, er i alt fald ikke skyldige heri; det er ikke os, der trækker forhandlingerne i langdrag, selvom vi siger vor mening. Men overfor denne skuffelse vil jeg gerne fremhæve, at jeg synes, vi på dette område har en særlig opgave i vort oplysningsarbejde, idet vi bør understrege overfor befolkningen, at skuffelsen ikke er fuldt berettiget. Der er nemlig, hverken for Europarådets eller De Forenede Nationers vedkommende, tale om et parlament, som har bemyndigelse til at træffe beslutninger, der uden videre skal sættes i kraft i de forskellige lande. Man må gøre sig klart, at der her kun er tale om samarbejds-

organer, som gennem forhandling skal søge at nærme opfattelserne til hinanden og trække retningslinier op for en fælles udvikling i de forskellige lande hen imod bestemte mål. Og i denne henseende har vi lov til at sige, at der efter den sidste krig virkelig er gjort en god begyndelse, er gjort fremskridt som aldrig før og nået væsentlige resultater gennem disse samarbejdsorganer, både på sociale, kulturelle og mange andre områder — i og for sig også på det økonomiske område, selvom det er her, vanskelighederne er størst.

Mit parti tilsiger regeringen sin stærkeste medvirken til fremme af en fredsskabende politik på alle de af den højtærede udenrigsminister nævnte områder. For verden som helhed er De Forenede Nationer det naturlige organ, og derfor er vi også tilhængere af, at alle stater snarest muligt bliver optaget som medlemmer af De Forenede Nationer. Vi står her efter min mening i højere grad overfor et politisk problem end et juridisk problem. Diskussionerne har hidtil fortrinsvis været af juridisk karakter; men efter min mening kan dette spørgsmål kun løses i sammenhæng med en storpolitisk overenskomst, også omfattende andre spørgsmål, der bidrager til afspænding i verden. Efter disse retningslinier er jeg imidlertid overbevist om, at dette høje tings medlemmer fortsat vil virke henimod det mål at skabe en virkelig universalitet af De Forenede Nationer.

Vi har intet imod, at stormagterne, bl. a. sikkerhedsrådets stormagter, forbereder sagerne indbyrdes gennem private forhandlinger eller konferencer — tværtimod, for af deres enighed afhænger jo, i alt fald i De Forenede Nationer, de største afgørelser. Men jeg kan også godt sige, at hvis der skulle vise sig nogen tendens til at lægge afgørelser, som naturligt hører ind under De Forenede Nationer, udenfor denne organisation, vil det møde en næsten enstemmig protest fra De Forenede Nationers 60 medlemmer.

Vi ser sådan på det — og dermed vil jeg gerne slutte disse bemærkninger — at den vigtigste opgave for Danmark i den kommende tid må bestå i at sætte ind på for alle folk at skabe forøget sikkerhed mod overgreb og angreb, både gennem De Forenede Nationer og gennem andre dertil eg-